

Datum van inontvangstneming : 13/10/2014

Zaak C-419/14**Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de Procesvoering van het Hof van Justitie****Datum van indiening:**

8 september 2014

Verwijzende rechter:

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Hongarije)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

3 september 2014

Verzoekende partij:

WebMindLicences Kft.

Verwerende partij:

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó- és Vám Főigazgatóság

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Beroep tegen een administratief besluit waarbij is vastgesteld dat een knowhow-licentieovereenkomst strekt tot belastingontduiking en een onderneming om die reden betaling van de niet-voldane belasting en een boete is opgelegd.

Voorwerp en rechtsgrondslag van het prejudiciële verzoek

In de eerste plaats moeten de bepalingen van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (hierna: „btw-richtlijn”) die zien op de identificatie van de dienstverrichter en dus op de vaststelling van de plaats van dienstverlening, worden uitgelegd. In de tweede plaats moet in het kader van de vaststelling van misbruikpraktijken een beoordeling worden verricht van de verhouding tussen de marktdeelnemers die deelnemen aan een verrichting. In de derde plaats moet met name in het licht van de doelstellingen van de btw-richtlijn en het beginsel van doeltreffendheid van het Unierecht, en gelet op het recht van verweer en de

voorwaarden die het Handvest [van de grondrechten van de Europese Unie] stelt aan de procedure bij de overheidsinstanties, worden nagegaan of in een fiscale bestuurlijke procedure buiten medeweten van de betrokkene verkregen informatie kan worden gebruikt. In de vierde plaats gaat het om de uitlegging van de bepalingen van verordening (EU) nr. 904/2010 van de Raad van 7 oktober 2010 betreffende de administratieve samenwerking en de bestrijding van fraude op het gebied van de belasting over de toegevoegde waarde die de samenwerking tussen lidstaten regelen.

Rechtsgrondslag: Artikel 267 VWEU.

Prejudiciële vragen

1. Is het voor de uitlegging relevant dat, in de omstandigheden van het hoofdgeding, de bestuurder en volledige eigenaar van de licentieverlenende handelsonderneming de natuurlijke persoon is die de bij de licentieovereenkomst overgedragen knowhow heeft ontwikkeld, wanneer de artikelen 2, lid 1, sub c, 24, lid 1, en 43 van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (hierna: „btw-richtlijn”) in het kader van identificatie van degene die de aan btw onderworpen dienst verricht, worden toegepast bij de beoordeling of de verrichting een fictief karakter heeft, geen economische en commerciële inhoud heeft en uitsluitend op de verkrijging van een fiscaal voordeel is gericht?
2. Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord: is het voor de toepassing van de artikelen 2, lid 1, sub c, 24, lid 1, en 43 van de btw-richtlijn en bij de beoordeling of er sprake is van een misbruikpraktijk relevant dat die natuurlijke persoon informeel invloed uitoefent of kan uitoefenen op de exploitatie en de beslissingen van de licentieverkrijgende handelsonderneming? Kan het voor die uitlegging relevant zijn dat degene die de knowhow heeft ontwikkeld, direct of indirect aan de vaststelling van ondernemingsbeslissingen in verband met op die knowhow gebaseerde dienstverlening deelneemt of kan deelnemen door professioneel advies te verlenen over de ontwikkeling en de exploitatie van de knowhow?
3. Is het in de omstandigheden van het hoofdgeding en gelet op hetgeen in de tweede vraag is uiteengezet, voor de identificatie van degene die de aan btw onderworpen dienst verricht, naast de analyse van de onderliggende contractuele verrichting, relevant dat de persoon die de knowhow heeft ontwikkeld, als natuurlijke persoon invloed, en meer bepaald beslissende invloed, uitoefent op of richtsnoeren geeft over de wijze waarop de op die knowhow gebaseerde dienst moet worden verricht?
4. Indien de derde vraag bevestigend wordt beantwoord: welke omstandigheden moeten in aanmerking worden genomen, of meer bepaald

- op basis van welke criteria, kan bij de bepaling van de draagwijdte van die invloed en die richtsnoeren worden vastgesteld dat een beslissende invloed wordt uitgeoefend op de dienstverlening en dat de werkelijke economische inhoud van de onderliggende verrichting ten gunste van de licentieverlenende onderneming werd uitgevoerd?
5. Is het in de omstandigheden van het hoofdgeding bij de beoordeling van de verkrijging van het fiscale voordeel voor de analyse van de verhoudingen tussen de marktdeelnemers en de personen die deelnemen aan de verrichting, relevant dat de belastingplichtingen die aan de in geding zijnde, op belastingontduiking gerichte contractuele verrichting hebben deelgenomen rechtspersonen zijn, wanneer de belastingdienst van een lidstaat het nemen van strategische en operationele exploitatiebeslissingen toerekent aan een natuurlijke persoon? Zo ja, moet dan rekening worden gehouden met de lidstaat waarin de natuurlijke persoon die beslissingen heeft genomen? Indien in omstandigheden als die van de onderhavige zaak kan worden vastgesteld dat de contractuele positie van de partijen niet doorslaggevend is, is het dan voor de uitlegging relevant dat onderaannemers belast zijn met het beheer van de technische instrumenten, het personeel en de financiële verrichtingen die noodzakelijk zijn voor het verrichten van de aan de orde zijnde internetdienst?
 6. Indien kan worden vastgesteld dat de bepalingen van de licentieovereenkomst geen werkelijke economische inhoud hebben, impliceren de herkwalificatie van de contractuele bepalingen en het herstel van de toestand die zou hebben bestaan indien het misbruik nooit zou hebben plaatsgehad, dan dat de belastingdienst van de lidstaat kan uitgaan van een andere lidstaat van dienstverrichting en bijgevolg een andere plaats van verschuldigheid van de belasting, zelfs wanneer de licentieverkrijgende onderneming in de lidstaat van vestiging de verschuldigde belasting heeft voldaan overeenkomstig de in die lidstaat gestelde wettelijke voorwaarden?
 7. Moeten de artikelen 49 VWEU en 56 VWEU aldus worden uitgelegd dat indruist tegen die bepalingen, en misbruik van de vrijheid van vestiging en van de vrijheid van dienstverrichting kan vormen, een contractuele regeling zoals die in het hoofdgeding, volgens dewelke een in een lidstaat belastingplichtige onderneming middels een licentieovereenkomst knowhow voor het verrichten van diensten met volwassenencontent via een interactieve webgebaseerde communicatietechnologie alsook het gebruiksrecht ervan overdraagt naar een in een andere lidstaat belastingplichtige onderneming, in omstandigheden die worden gekenmerkt door het feit dat de btw-druk van de lidstaat waar de licentieverkrijgende onderneming is gevestigd, lager is voor de overgedragen dienst?
 8. Welk belang moet in omstandigheden als die van de onderhavige zaak, naast het fiscale voordeel dat beweerdelijk kan worden verkregen, worden gehecht

- aan commerciële overwegingen van de licentieverlenende onderneming? Is het in deze context met name voor de uitlegging van belang dat de bestuurder en volledige eigenaar van de licentieverlenende handelsonderneming de natuurlijke persoon is die de knowhow oorspronkelijk heeft ontwikkeld?
9. Kan bij de beoordeling van het misbruik rekening worden gehouden met omstandigheden die vergelijkbaar zijn met die van het hoofdgeding, zoals de technische en infrastructurele gegevens in verband met de invoering en uitvoering van de dienst waarop de betrokken verrichting betrekking heeft, en de opleiding van het personeel waarover de licentieverlenende onderneming voor de betrokken dienstverlening beschikt, en zo ja, welk belang hebben die omstandigheden?
 10. Moeten de artikelen 2, lid 1, sub c, 24, lid 1, 43 en 273 van de btw-richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 4, lid 3, VEU en artikel 325 VWEU, in casu aldus worden uitgelegd dat de belastingdienst van een lidstaat bij een dienstverrichting en met het oog op de identificatie van de dienstverrichter, teneinde daadwerkelijke naleving te verzekeren van de verplichting voor de Unielidstaten om het totale btw-bedrag daadwerkelijk en tijdig te innen en om derving van begrotingsinkomsten ingevolge belastingfraude en -ontduiking over de grenzen van de lidstaten heen te vermijden, met het oog op vaststelling van de feiten in de onderzoeksfase van de fiscale bestuurlijke procedure gerechtigd is om gegevens, informatie en bewijzen alsook registers met gegevens die de onderzoeksinstantie van de belastingdienst buiten medeweten van de belastingplichtige in het kader van een strafrechtelijke procedure heeft verkregen, te gebruiken en om haar oordeel over de fiscale gevolgen daarop te baseren? Moeten die artikelen voorts aldus worden uitgelegd dat de bestuursrechter die uitspraak doet over het beroep tegen het administratief besluit van de belastingdienst van de lidstaat, bevoegd is om die elementen als bewijzen te betrekken in de beoordeling van de rechtmatigheid van dat besluit?
 11. Moeten de artikelen 2, lid 1, sub c, 24, lid 1, 43 en 273 van de btw-richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 4, lid 3, VEU en artikel 325 VWEU, in casu aldus worden uitgelegd dat, teneinde daadwerkelijke naleving te verzekeren van de verplichting voor de Unielidstaten om het totale btw-bedrag daadwerkelijk en tijdig te innen en met het oog op de uitvoering van de verplichting voor de lidstaten om te zorgen voor de naleving van de aan de belastingplichtige opgelegde verplichtingen, de beoordelingsmarge waarover de belastingdienst van de lidstaat bij het gebruik van de middelen beschikt de bevoegdheid omvat om aanvankelijk voor strafrechtelijke doeleinden verkregen bewijzen te gebruiken om belastingontduikende gedragingen te bestraffen, zelfs wanneer het eigen nationale recht niet toelaat dat buiten medeweten van de betrokkene informatie wordt verkregen in een bestuurlijke procedure die ertoe strekt belastingontduikende

- gedragingen te bestraffen, of die informatieverkrijging in de strafrechtelijke procedure onderwerpt aan waarborgen waarin de bestuurlijke fiscale procedure niet voorziet, waardoor de overheidsdienst tegelijk de bevoegdheid verkrijgt om te handelen in overeenstemming met het beginsel van bewijsvrijheid?
12. Staat artikel 8, lid 2, EVRM juncto artikel 52, lid 2, van het Handvest, eraan in de weg dat de in de tiende en elfde vraag bedoelde bevoegdheid wordt toegekend aan de belastingdienst van de lidstaat, of kan het in de omstandigheden van het onderhavige geval met het oog op de bestrijding van belastingontduiking gerechtvaardigd worden geacht om in het kader van een bestuurlijke fiscale procedure met het oog op de daadwerkelijke inning van de belasting en ten behoeve van de „economische welvaart van het land” gebruik te maken van de conclusies die kunnen worden getrokken uit buiten medeweten van de betrokkene verkregen informatie?
 13. Heeft de belastingdienst van de lidstaat, voor zover uit het antwoord op de tiende tot en met de twaalfde vraag blijkt dat hij dergelijke bewijzen in de bestuurlijke procedure mag gebruiken, teneinde de volle werking van het recht op een behoorlijk bestuur en het recht op verweer overeenkomstig de artikelen 7, 8, 41 en 48 juncto artikel 51, lid 1, van het Handvest te waarborgen, de absolute verplichting om de belastingplichtige in de bestuurlijke procedure te horen, om hem toegang te verzekeren tot de conclusies die zijn getrokken uit de buiten zijn medeweten verkregen informatie en om rekening te houden met de doelstelling waarvoor de in die bewijzen vervatte gegevens waren verkregen, of staat in die context de omstandigheid dat de buiten medeweten van de betrokkene verkregen informatie uitsluitend voor een strafrechtelijk onderzoek is bestemd, zonder meer in de weg aan het gebruik van dergelijke bewijzen?
 14. Indien bewijzen worden verkregen en gebruikt die indruisen tegen de artikelen 7, 8, 41 en 48 juncto artikel 47 van het Handvest, voldoet dan aan het recht op een doeltreffende voorziening in rechte een nationale regeling op grond waarvan de betwisting in rechte van de procedurele regelmatigheid van beslissingen in belastingzaken enkel kan slagen en leiden tot nietigverklaring van de beslissing indien, naargelang van de omstandigheden van het geval, de bestreden beslissing daadwerkelijk anders zou kunnen hebben geluid indien de procedurele onregelmatigheid niet zou zijn begaan en die onregelmatigheid bovendien gevolgen heeft gehad voor verzoeksters individuele rechtspositie, of moeten die procedurele onregelmatigheden in een ruimere context in aanmerking worden genomen, ongeacht welke gevolgen de met het Handvest strijdige procedurele onregelmatigheid heeft voor de uitkomst van de procedure?
 15. Vereist de doeltreffendheid bedoeld in artikel 47 van het Handvest dat de bestuursrechter die uitspraak doet over het beroep tegen het bestuurlijke

- besluit van de belastingdienst van de lidstaat, in een procedurele situatie als het onderhavige geval, kan nagaan of de verkrijging in een strafrechtelijke procedure van de voor strafrechtelijke doeleinden en buiten medeweten van de betrokkene verzamelde bewijzen rechtmatig was, met name wanneer de belastingplichtige tegen wie ook een strafrechtelijke procedure is ingesteld, geen kennis heeft van die documenten en evenmin de rechtmatigheid van die documenten bij een rechtbank heeft kunnen betwisten?
16. Moet, gelet eveneens op de zesde vraag, verordening (EU) nr. 904/2010 van de Raad betreffende de administratieve samenwerking en de bestrijding van fraude op het gebied van de belasting over de toegevoegde waarde, met name in het licht van punt 7 van de considerans ervan – waarin staat te lezen dat de lidstaten voor de belastinginning moeten samenwerken om er voor te helpen zorgen dat de btw juist wordt geheven en daarom niet alleen moeten toezien op de juiste toepassing van de op hun eigen grondgebied verschuldigde belasting, maar ook de andere lidstaten moeten bijstaan om te zorgen voor de juiste toepassing van de belasting die verband houdt met een op hun grondgebied verrichte activiteit maar verschuldigd is in een andere lidstaat – aldus worden uitgelegd dat de belastingdienst van de lidstaat die de belastingschuld ontdekt, in een feitelijke situatie als die van het onderhavige geval, een verzoek moet richten tot de belastingdienst van de lidstaat waarin de aan de belastingcontrole onderworpen belastingplichtige zijn belastingplicht reeds heeft voldaan?
17. Indien de zestiende vraag bevestigend wordt beantwoord en wanneer om die reden voor een rechter wordt opgekomen tegen de beslissingen van de belastingdienst van de lidstaat en wordt vastgesteld dat zij wegens de niet-verkrijging van de informatie en het ontbreken van het verzoek procedureel gezien onregelmatig zijn, welke gevolgen dient de rechter die uitspraak doet over het beroep tegen de door die belastingdienst genomen beslissingen, gelet op hetgeen in de veertiende vraag is uiteengezet, daaraan te verbinden?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

- Artikel 4, lid 3, VEU; artikelen 49 VWEU, 56 VWEU en 325, leden 1 en 2 VWEU.
- Artikelen 7, 8, leden 1 en 2, 41, leden 1 en 2, 47, eerste en tweede alinea, 48, 51 en 52, leden 1 en 3, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.
- Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.
- Punt 8 van de considerans en de artikelen 2, lid 1, sub c, 24, lid 1, 43 en 273, eerste alinea, van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006

betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (hierna: „btw-richtlijn”).

- Punt 7 van de considerans van verordening (EU) nr. 904/2010 van de Raad van 7 oktober 2010 betreffende de administratieve samenwerking en de bestrijding van fraude op het gebied van de belasting over de toegevoegde waarde.

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

- De artikelen 63/A, leden 1, 2 en 3, 71/B, lid 1, 76, 77 en 200 tot en met 206/A van de büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. Törvény (wet XIX van 1998 inzake strafvordering).
- De artikelen 13, lid 2, sub b, en 50, leden 4, 5 en 6 van de közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (wet CXL van 2004 houdende algemene procedurevoorschriften en inzake bestuurlijke diensten).
- De artikelen 37, 46, en 47 van de általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (wet CXXVII van 2007 op de belasting over de toegevoegde waarde).
- De artikelen 97, leden 4, 5 en 6, en 108, leden 1, 2 en 3, van de adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (algemene belastingwet XCII van 2003).
- De artikelen 51, 53, lid 1, 63 tot en met 65, 66, lid 1, 69, lid 1, en 76, leden 2 en 3, van de Nemzeti Adó- és Vámhivatalról szóló 2010. évi CXXII. Törvény (wet CXXII van 2010 inzake de nationale belasting- en douanediens).
- Arresten 2/2007 van 24 januari 2007 en 31/2001 van 11 juli 2001 van het Grondwettelijk Hof.

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 De verzoekende onderneming werd in 2009 opgericht als lid van de Docler-groep. In het voor het geding relevante tijdvak was György Zoltán Gattyán volledige eigenaar en bestuurder van de onderneming. Op 1 september 2009 verkreeg hij om niet van een in Portugal gevestigde onderneming knowhow, die hij diezelfde dag via een licentieovereenkomst overdroeg aan een andere in Portugal gevestigde onderneming, te weten Lalib – Gestão e Investimentos L.^{da} (hierna: „Labib”).
- 2 De op de knowhow gebaseerde dienst van de verzoekende onderneming bestaat in de exploitatie van de website livejasmin.com, die vrijetijdsdiensten met

volwassenencontent aanbiedt. Hierbij chatten acteurs uit de hele wereld met geregistreerde gebruikers en doen zij voor die gebruikers liveoptredens voor webcamera's. De gebruikers kunnen kredietpakketten kopen om gebruik te maken van de dienst en kunnen deze pakketten aanwenden in de afdelingen met volwassenencontent. De acteurs krijgen een deel van de tijdens de optredens verbruikte credits als vergoeding.

- 3 De Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adózók Igazgatósága (directie voor grote belastingbetalers van de nationale belasting- en douanediens; hierna: „autoriteit in eerste aanleg”) heeft bij verzoekster een inspectie verricht om haar aangiftes te controleren. De inspectie betrof alle belastingen en overheidssubsidies voor het verkorte belastingjaar 2009 en de jaren 2010 en 2011. De autoriteit in eerste aanleg heeft op basis van de verkregen bewijzen gesteld dat de licentieovereenkomst die verzoekster en Labib hadden gesloten, in feite niet was uitgevoerd, aangezien verzoekster het recht om haar knowhow te exploiteren niet effectief aan Labib had overgedragen. György Zoltán Gattyán nam de noodzakelijke beslissingen om de door de website gegenereerde omzet te verhogen en ontving feedback, zodat hij direct of indirect een beslissende invloed uitoefende op de ondernemingsbeslissingen. Het was dan ook niet Labib maar verzoekster die de knowhow daadwerkelijk exploiteerde.
- 4 Bij beslissing van 8 oktober 2013 heeft de autoriteit in eerste aanleg vastgesteld dat verzoekster een belastingsschuld had van 10 587 371 000 HUF, vermeerderd met een boete van 7 940 528 000 HUF en een vertragsboete van 2 985 262 000 HUF. In die beslissing staat eveneens te lezen dat de autoriteit in eerste aanleg in de procedure informatie als bewijs had gebruikt die de Nemzeti Adó- és Vámhivatal Bűnügyi Igazgatósága (directoraat strafzaken van de nationale belasting- en douanediens) buiten medeweten van de betrokkene had verkregen. De verwerende autoriteit heeft die in eerste aanleg genomen beslissing deels gewijzigd en deels bevestigd.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 5 *Verzoekster* betoogt dat de deelneming van Lalib noodzakelijk was, aangezien de dienst van aanbidding van volwassenencontent via de in het hoofdgeding aan de orde zijnde website niet vanuit Hongarije kon worden verricht. Er waren technische en juridische obstakels, aangezien tot 2011 slechts drie Hongaarse banken diensten aanboden voor onlinebetalingen per bankkaart en deze diensten volgens de toenmalige contractvoorwaarden van de banken bovendien niet konden worden gebruikt voor diensten inzake volwassenencontent. De geregistreerde gebruikers betaalden per bankkaart voor de op de website aangeboden diensten, zodat de aanvaarding van betalingen per bankkaart een wezenlijk vereiste was voor de dienstverlening. PaySquare was de enige financiële dienst die volwassenencontent toeliet, maar bood tot 2010 Hongaarse handelaars niet de mogelijkheid betalingen per bankkaart te aanvaarden. *Verzoekster* betoogt dat zij

evenmin over het personeel, de technische kennis, de instrumenten, contracten of de geschikte internationale contacten beschikte om de website te exploiteren. De diensten van PaySquare waren wel vanuit Portugal toegankelijk. De domeinnamen waren geregistreerd op naam van Lalib en Lalib was als contentprovider civiel- en strafrechtelijk verantwoordelijk.

- 6 Verzoekster betwist dat die verrichting haar enig fiscaal voordeel heeft opgeleverd. In de controleperiode bedroeg de btw 15 % in Portugal, terwijl de btw in Hongarije ten tijde van de vaststelling van de beslissing 20 % en vanaf 1 juli 2009 25 % bedroeg. Toen de samenwerking tussen Lalib en de Docler-groep begon, bedroeg het verschil tussen beide btw-percentages dus in totaal 2 % van de omzet. Een redelijke marktdeelnemer zou met het loutere vooruitzicht om een dermate gering voordeel te halen, nooit het risico nemen om een beroep te doen op een onafhankelijke derde die beschikt over de domeinnamen, de merken, het internetverkeer, de databanken, de strategische contacten en de contracten.
- 7 Volgens verzoekster heeft György Zoltán Gattyán in eigen naam externe hulp geboden aan Lalib, zonder dat die handeling kan worden gelijkgesteld met een exploitatie. Hoewel hij Lalib ontwikkeling en ondersteuning heeft geboden, was er nog wel degelijk sprake van de overdracht en exploitatie van de knowhow. Met de verkrijging van de knowhow werd Lalib effectief in de gelegenheid gesteld om die knowhow zelfstandig te gebruiken en te ontwikkelen.
- 8 Wat de bepaling van de plaats van dienstverlening betreft, betoogt verzoekster dat hoewel de belastingdienst van mening was dat György Zoltán Gattyán verzoekster in feite vertegenwoordigde, ook rekening moet worden gehouden met het feit dat hij een aanzienlijk deel van de controleperiode in het buitenland verbleef en daar zijn beslissingen nam.
- 9 Verzoekster wijst erop dat Lalib de btw voor de gecontroleerde belastingjaren volledig heeft voldaan in Portugal, hetgeen verweerster niet betwist, zodat effectief sprake is van dubbele belastingheffing.
- 10 Tot slot brengt verzoekster in herinnering dat het overeenkomstig arrest 2/2007 van het Grondwettelijk Hof van 24 januari 2007 onmogelijk is om gebruik te maken van buiten medeweten van de betrokkene verkregen bewijzen om de bijdrage aan de openbare lasten te verzekeren. Aan het recht van verweer van de beschuldigde zou worden afgedaan indien de vaststellingen van een buiten medeweten van de betrokkene gevoerde procedure kunnen worden gebruikt als bewijs in een bestuurlijke fiscale procedure, zeker wanneer niet volledig wordt gewaarborgd dat de belastingbetaler zich toegang kan verschaffen tot de documenten, met name alvorens deze hem in de parallelle strafrechtelijke procedure worden meegedeeld. Op die manier voert verweerster aan dat de bewijzen rechtmatig zijn verkregen, terwijl de meest elementaire vereisten voor de rechtmatigheid van de contentdienst aan verzoeksters controle zijn onttrokken.

- 11 *Verweerster* concludeert tot afwijzing van de vordering en tot bevestiging van de beslissing. Zij meent dat aangezien Labib niet belast was met de effectieve exploitatie van de knowhow en daar evenmin voordeel uit haalde, de belastingplicht moet worden bepaald alsof zij de belastingplichtige was die deze exploitatie en de activiteit op het nationale grondgebied zou hebben verricht. Voorts betoogt zij dat aangezien de bepalingen van de licentieovereenkomst en de daadwerkelijke economische activiteit niet overeenstemmen, de verwerende autoriteit tot de conclusie is gekomen dat verzoekster de Hongaarse fiscale wetgeving heeft ontdoken door de licentieovereenkomst te sluiten, aangezien zij de knowhow effectief exploiteerde en daaruit voordeel haalde. Ter ondersteuning van haar beslissing verwees verweerster naar de nauwe persoonlijke banden tussen de houder van de knowhow en de onderaannemers die de websites daadwerkelijk exploiteerden, het ontbreken van logica in het beheer door Lalib, de opzettelijk verlieslatende activiteit en het ontbreken van een zelfstandig exploitatievermogen. In deze omstandigheden is verweerster van mening dat de woonplaats van de belastingplichtige, te weten Hongarije, de plaats van exploitatie is.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 12 Naar het oordeel van de verwijzende rechter ligt het niet voor de hand uit te maken welke omstandigheden krachtens de btw-richtlijn moeten worden onderzocht om vast te stellen wie een dienst verleent en aldus om de plaats van dienstverrichting te bepalen, in een juridische situatie waarin, ten eerste, een specifieke internetdienst in realtime wordt verricht en overal ter wereld toegankelijk is en effectief kan worden verricht en, ten tweede, die dienstverlening wegens de omstandigheden van de controleperiode onderworpen was aan bepaalde technische en juridische beperkingen.
- 13 De verwijzende rechter wenst eveneens, wat de misbruikpraktijken betreft, te vernemen welke uitlegging moet worden gegeven aan de verhouding tussen de particulier die aan de basis ligt van de knowhow en als ontwikkelaar van de knowhow wordt beschouwd en de onderneming-rechtspersoon die de dienst daadwerkelijk verricht.
- 14 De verwijzende rechter vraagt zich af, of met het oog op de bescherming van de financiële belangen van de Unie en de doeltreffende toepassing van het Unierecht, uit het Unierecht moet worden afgeleid dat de belastingdienst van de lidstaat moet beschikken over de nodige procedurele middelen voor een doeltreffende inning, waaronder die welke buiten medeweten van de betrokkene zijn verkregen. De verwijzende rechter is van oordeel dat het voor de oplossing van deze kwestie noodzakelijk is dat het Hof van Justitie nader aangeeft welke grenzen het Handvest stelt aan de procedurele autonomie van de lidstaten.

- 15 Tot slot vraagt de verwijzende rechter zich af welke procedure de belastingdienst van een lidstaat bij dergelijke grensoverschrijdende verrichtingen moet volgen wanneer blijkt dat de belasting reeds in een andere lidstaat is betaald.